

Příroda je máma, která nosí dítko v náručí, než jde spát,
všechny tyhle blázny schoulený, co ve spacákách hlídají
zítkřejší ráno i včerejší den.

Z podzimního listí energii sbíráš, únava, když ustoupí,
zase máš boty šitý k toulání, vyrazíš směrem
kukaččích křídel na protější břeh.

Rev : Jak lopatky mlýnku poháněných vodou šlapeš to dál,
tam ti podají sklínku, kde pramení život, kde z polí je lán.

Probudit se hvízdnout na ranní vlak,
mít jen prostý přání, no prostě jen tak,
pak si chvíli lehnout na protější mez,
kde od plotů voní rozkvetlej bez.
jak lopatky mlýnku neslyšíš z dálky, máš po nich stesk.

Příroda své děti neopouští v tísní, svolá je pod křídla své,
všechny tyhle blázny zmámený, co ve skalách hledají
ozvěnu, touhu, ztracený svět.

Na hromadě písku, jak zlato se třpytí, plamen uhlí v srdci klid,
bonanza ti píše křestní list, jako poutník hledáš
smysl letních bouří pod zákony hvězd.

Rev : Jak lopatky mlýnku . . .